

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069659536/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

tænkt; og han underrettede mig nu om nogle vigtige Forholdsregler, som hans Kones Død gjorde nødvendige. Derpaa sagde han: »Du indseer nu, at min Formue tilhører min Datter, men Du er mig ligesaa kjær som en Søn, jeg kan ikke taale den Tanke, at jeg noget skulde efterlade Dig. Dertil kommer endnu en Betragtning: Jeg kjender Verden og dens Forførelser. Ingen af Jordens Elendigheder er saa indgribende: vor Skjæbne, saa odelæggende for Sjæl og Legeme, som de uværdige Forvildelser, man kalder Kjærlighedshistorier. Jeg troer, at intet kan bevare et ungt Hjerter fra disse, uden en tidlig knyttet Forbindelse med et reent og elskværdigt Væsen. Jeg ønsker derfor at sikre Din og min Datters Ro og Lykke, ved allerede nu at bestemme Eder for hinanden, og beder Dig at ansee hende som Din Forlovede. Det er ingen ringe Gave, jeg vil give Dig i min *Laura*. Hun er endnu kun et Barn, og hendes Skabning og Ansigtstræk ere ikke udviklede, men hun bliver indtagende, thi hun ligner En, der var meget smuk og fortryllende. – Der er intet sparet paa hendes Opdragelse, og hvad som især taler for denne: Hun er opdraget af sin Tante Fru *W.*, der af alle er erkjendt som en i Ordets rette Forstand dannet Dame og en Ære for sit Kjønn. – Hvorledes jeg blev tilnødt under denne Tale, behøver jeg ikke at sige. Min Onkel saae stift paa mig, og sagde med en Stemme og en Mine, der kunde gjøre det varmeste Blod til Is: »Du svarer ikke!«

Med uhyklet Varme takkede jeg ham for hans faderlige Kjærlighed, men tilføiede: »Tro mig, jeg føler Værdien af det De vil skjænke mig, men desmere bør jeg frygte for at misbruge Deres Godhed. Deres Datter er kun tretten Aar. Er det ikke betænkeligt, saa tidligt at bestemme hendes Livs Skjæbne? Hvor kan jeg haabe at vinde og beholde hendes Tilbøielighed? Der vil jo gaae mange Aar hen, inden hun kan blive min.« – Noget formildet svarede min Onkel: »At disse Aar maae hengaae, inden hun bliver Din Kone, er netop det, jeg betragter som en Fordeel for Eder Begge. – Hun skal ikke vide det Mindste om min Hensigt med hende. Du derimod skal danne hende efter Dit eget Ønske, efter det Ideal, Du gjør Dig om Din tilkommende Hustrue. Min *Laura* har et blødt, et elskende Hjerter. Det vil være Dig let at vinde dette. I sin Uskyldighed vil hun troe at elske Dig som en Ven og Broder, medens hendes Hjerter hænger ved Dig, som ved en Brudgom; og denne tidlige Kjærlighed vil gjøre hende utilgængelig for Coquetterie og Erobringssyge, denne værste Gift,

som Slangen indaandede i det kvindelige Bryst, til Menneskeslægstens Fordærvelse. – Nu? vil Du være min Søn?» – Han rakte mig Haanden; jeg trykkede den til mine Læber. »Deres Søn,« svarede jeg, »det er jeg, uden at besidde Deres Datter.« – Han trak Haanden fra mig, bukkede for mig, og sagde: »Nei, min unge Herre! Det bliver De ikke.« – Med lynende Øine, sammenknebne Læber og en Mine, hvis Bitterhed altid, naar jeg saa den, var mig en Rædsel, tilføiede han: »Geneer Dig ikke! jeg har ikke udspejdet Dine Veie; maaskee har Du allerede truffet et bedre Valg.« – Taarerne kom mig i Øinene. – Han saa det, bød mig atter Haanden, og sagde formildet: »Nu vel, see først min Laura! Den himmelske Godhed, der lyser ud af hendes Øine, kunde vel smelte et haardere Hjerte end Dit.«

Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Frue W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Vert i Huset, og hans Moder modtog mig med største Velvillie. Jeg saa nu *Laura*, og fandt i hende en lille Pige med lange smalle Arme og hele den uformelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der skille Barneet fra den voksne Jomfrue. Hendes lille runde barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgedragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Øine, de smalle, sorte Øienbryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesisk Figur, som sad paa et Consol i samme Værelse, og rystede paa Hovedet. – Jeg vidste ikke om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Barn. – »I Sandhed,« sagde jeg ved mig selv: »Man maa være hendes Fader, for at troe at hun nogensinde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende og min blonde, blomstrende *Lise*!« – I det jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saa op til mig. – Min Onkels Ord, at en himmelsk Godhed lyste ud af hendes Øine, faldt mig ind. – »Det er sandt!« tilføiede jeg i mine Tanker: »saadanne Øine saa jeg aldrig før; og vilde man blot ikke tvinge mig til at ansee denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid.« – I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Frue W's,